

На добра честъ дългыйтъ този подземень ходъ са свърши, и влѣзохъ въ широка зала, освѣтена отъ безчисленны сребърны лампы.

И въ напийтъ еще дни, исторіитъ за скритытъ съкровища на Маврытъ повтарятъ са въ Испанія между простолюдието и то е естествено.

Гренадскытъ Мавры, во времето на Фердинанда и на Изабелла имахъ убѣжденіе, че ще са върняхъ единъ день въ прекрасното отечество, което бѣхъ завладѣли, но отъ което несправедно бѣха са лишили. За туй и мнозина отъ тѣхъ, преди тръгванъето си бѣхъ скрили подрагоцѣннытъ си нѣща.

Много отъ тѣзи съкровища са намѣрихъ отъ селяны Испанцы; а други са отървахъ отъ ненасытнытъ имъ тършуванія, и едно отъ тѣхъ бѣше и съкровището на фамиліята д'Алберикъ. Истинно е че драгоцѣннытъ камъни, и слитъцытъ отъ сребро и злато са считахъ отъ Деласкара като видове помалко дѣйствителны и помалко безопасны отъ колкото богатствата, които произлѣзвахъ катадневно отъ промышленността и отъ труда; и ето защо рече Гезидъ, че тѣ бѣхъ убѣжище не за настоящето но за бѣдѣщето.

Когато царицата са намѣри посрѣдъ подземелието, поддържано отъ осемъ стълпа отъ черъ мраморъ, дѣто елмазытъ и златото блѣстяхъ на сѣкѣдѣ, помисли че четѣше нѣкоя басня отъ Халима, и си припомни исторіята на Абдуль Касима; и дѣйствиелно, богатыйтъ търговецъ, искусныйтъ промышленникъ, умныйтъ земевладѣлецъ Деласкаръ д'Алберикъ осъществяваше катадневно чрезъ труда си баснитъ на пратотцытъ си Аравитяны.

Вжтрѣ въ мраморны раклы, лежащы между стълповетъ, бѣхъ монеты отъ времето на първытъ гренадскы калифы; въ кедровы раклы свѣтяхъ облѣкла, украшения и оржѣя съ драгоцѣнны камъни. Друга една ракла бѣше пълна съ слитъцы отъ сребро и злато. Найподиръ, въ кристалны вазы блѣстяхъ елмазы, топазы и смарагды.

На сячко туй царицата гледаше съ дълбоко мълченье; тя не смѣяше да пристѣпни, нито да продума,